

henstillede til mig; om ikke det Tidspunkt snart var kommet, hvor man burde begynde paa at beuytte Apotekerfonden eller dens Renter til Understøttelse, specielt af Enker efter afdøde Apotekere. Det er rigtigt, at Apotekerfonden nu andrager omtrent 320,000 Kr. Om det vil være rigtigt nu at begynde at bruge om ikke af Kapitalen saa af Renterne, beror paa, hvad man har til Formaal med denne Kapital. Derom indeholder Loven om de personlige Privilegier af 1895 intet. Den siger kun, at Fondens Anvendelse maa billiges af Rigsdagen. For saa vidt ligger Spørgsmaalet altsaa lige saa vel i Rigsdagens som i Ministerens Haand. Der var jo i sin Tid Tale om at benytte Fonden til Indløsning af de reelle Privilegier. Hvis dette Øjemed endnu fastholdes, er det sikkert altfor tidligt at begynde endog blot at tænke paa at bruge den opsparedes Kapitel, thi man vilde vel neppe kunne indløse saa meget som et enkelt reelt Privilegium for den Sum, her er Tale om, end sige flere. Det er mig sagt, at skulde Fonden virkelig fyldestgøre dette Øjemed, altsaa bruges til Indløsning af alle vore reelle Apotekerprivilegier, maatte den andrage saadan noget som 16 Mill. Kr. Det tyder jo rigtignok paa, at det maaske var lidt for meget, man har tænkt sig at kunne bruge disse Penge til, naar man har haft dette Maal for Øje. — Men ved Siden deraf var der ogsaa i de Aar, da denne Sag behandledes, først i Halvfemserne, Tale om at bruge den paatænkte Fond eller dennes Renter til Understøttelse af Enker efter Apotekere eller til Understøttelse af Apotekere paa fjernt og isoleret beliggende Steder. Dette Formaal vandt imidlertid igen Anklang her i Tinget, og det dertil sigtende Ændringsforslag fra den daværende Justitsministers Side blev, om jeg ikke tager fejl, derfor af ham taget tilbage. Skulde man nu være af den Mening i dette Ting, at man dog bør tænke paa dette Øjemed som en passende Anvendelse af Fonden, kunde der maaske være Tale om allerede nu at begynde paa at virkeliggøre denne Tanke. Men i øvrigt maa man jo gaa ud fra, at den nedsatte Medicinalkommission vil behandle og afgive Betænkning ogsaa over dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, at vi i hvert Tilfælde afvente, hvad der i saa Henseende maatte fremkomme fra denne Kommission. — Det ærede Medlem klagede endvidere over, at vi savnede tilstrækkelig strenge Straffebestemmelser for Dyrplageri. Det synes jeg nu egentlig ikke,

man med Rette kan sige. Thi naar det hedder i Straffelovens § 297: „Hvo, som gør sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver af straffe med Bøder indtil 200 Rd. eller med simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder“ —, naar Domstolene med andre Ord i hvert enkelt Tilfælde kunne anvende Fængsel, endog indtil 4 Maaneder — og det kunne de —, saa har Loven egentlig gjort sin Skyldighed. Anvendes den ikke tilstrækkelig strengt, maa det blive deres Skyld, som anvende den. Imidlertid er dette jo ogsaa et Spørgsmaal, som for Tiden er Genstand for Behandling i en Kommission, nemlig Straffelovskommissionen, og jeg skulde derfor mene, at det ogsaa her vil være rigtigt at afvente, hvilket Resultat denne Kommission maatte komme til.

Det ærede Medlems Klager over, at man ikke gjorde tilstrækkeligt for at skaffe Plads til Anbringelse af sindssyge udenfor Hjemmet, var, om jeg forstod ham ret, nærmest henvendt til Kommunerne, og jeg skal for saa vidt ikke udtale mig derom. Hvad angaar Statens Forhold til dette Spørgsmaal, tror jeg ikke, man kan bebrejde den Mangel paa Interesse for og Offerberedvillighed overfor denne Sag.

Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) spurgte i Forbindelse med den Tak, han bragte mig for Ophævelsen af det af min Forgænger udstedte Cirkulære om Ekstrabetaling for Udskrifter og andre Forretninger ved Retsbetjentkontorerne, om det var min Agt at gaa til Forandring af Retsbetjentfuldmægtigenes Ret til at drive private Forretninger. Jeg skal derom udtale, at jeg anser dette Forhold med Retsbetjentfuldmægtigenes private Forretninger for ikke blot uheldigt, men principielt urigtigt, og at jeg ønsker ved første givne Lejlighed at komme til en Forandring deri. Der er sikkert her en Mulighed for Sammenblanding af offentlige og private Interesser hos de paagældende Fuldmægtige og Mulighed for en ofte skæbnesvanger Misforstaaelse hos Publikum med Hensyn til, om det er den offentlige Embedsmand eller den private Tillidsmand, de have med at gøre; dette Forhold trænger derfor sikkert til at ændres. Det, Bestræbelserne i saa Henseende hidtil ere strandede paa, er vel ogsaa væsentligst dette, at det unægtelig vil betyde en Udgift for Statskassen, idet den jo maa lønne sine Embeds- og Bestillingsmænd saaledes, at de kunne leve, og naar de ikke have Lov til at skaffe sig privat Erhverv; i alt